

JAARGANG 21

SEPTEMBER 2024

NR. 9 - 228

R

ECHTSTREEKS

MAANDBLAD VOOR EVANGELISATIE EN GELOOFSOPBOUW

DEZE MAAND:

3 VAN DE REDACTIE

Spreken in tongen?

4 DE WARE DIENSTKNECHT

Mattheüs 11 - Deel 2

Nu en hierna

6 IK HEB U BIJ UW NAAM GEROEPEN

Vier bijzondere roepingen in het Oude Testament - (1)

8 WIJSHEID GODS OM OP TE VOEDEN

Lessen uit Markus 9 en 10 - Deel 2

Een mooie geschiedenis met een gelukkig eind

9 WOORDSTUDIE

Bezorgdheid of zorg?

10 HET BOEK PREDIKER

Deel 13 - Een en Al Vluchtigheid

12 HET AFLEGGEN VAN HET OUDE EN HET AANDOEN VAN HET NIEUWE LEVEN

Efeziërs 4:17-5:2

COLOFON

Doelstelling

'Rechtstreeks' is een maandblad voor evangelisatie en geloofsopbouw. De apostel Petrus schreef aan de gelovigen destijds: '...groeit op in de genade en kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus' (2 Petr. 3:18). Vanuit de overvloed aan geestelijk voedsel in Gods Woord willen we graag op deze wijze iets uitdelen.

Digitaal magazine

'Rechtstreeks' is een digitaal blad, dat u gratis kunt ontvangen, wanneer u zich aanmeldt op:

<https://www.oudesporen.nl/>

Elf keer per jaar wordt dit blad als pdf gepubliceerd. Een pdf is met het programma **AcrobatReader®** (een gratis programma van Adobe) te lezen. Reeds gepubliceerde nummers van 'Rechtstreeks' zijn te downloaden op de site:

<https://www.oudesporen.nl/rechtstreeks>

Redactie

Hugo Bouter; Ger de Koning; Gerard Kramer; Jan-Paul Spoor.

Verantwoording

Naast de verantwoordelijkheid die elke auteur heeft voor de artikelen die hij schrijft, is de redactie verantwoordelijk voor publicatie ervan. Dit houdt niet in, dat de redactie het noodzakelijkerwijs 100% eens is met alle gedachten die de auteur in zijn artikelen uit. De lezer wordt aangeraden te doen wat 1 Thessalonicenzen 5:21 ons leert.

Copyright

De meeste artikelen in dit blad zijn auteursrechtelijk beschermd. Verdere openbaarmaking en/of verveelvoudiging daarvan in welke vorm dan ook is slechts toegestaan na toestemming van de redactie. Gebruikte foto's en illustraties zijn ofwel uit eigen archief, fotostock, of anders aangegeven.

Correspondentieadres

Gouwestraat 20
4388 RC Oost-Souburg Nederland
Telefoon: (0118) 467462
E-mail: info@oudesporen.nl

VAN DE REDACTIE

SPREKEN IN TONGEN?

Ger de Koning

Dit thema kwam in juni enkele keren voorbij: in twee artikelen in CVandaag en in een e-mail. In het ene artikel noemt een evangelische voorganger tongentaal 'een vergeten cadeau'. Hij beschrijft zijn ervaring: 'Er begon een taal over mijn lippen te stromen en ik had geen idee wat het betekende. Ik weet het nog niet.' In het andere artikel beweert een andere voorganger dat het spreken in tongen 'een van de kenmerken van het christenleven' is. In diezelfde tijd kreeg ik een e-mail van iemand uit Duitsland over dit onderwerp. Hij schreef: 'Ik lees in uw commentaar over Jesaja dat u waarschuwt tegen het spreken in tongen. Ik ben wedergeboren en praktiseer het spreken in tongen volgens 1 Korinthiërs 14:4. Het sterkt me echt, geeft me nieuwe kracht en wijsheid.'

Het bracht me op de gedachte om dit verschijnsel met enkele 'piketpaaltjes' uit Gods Woord af te bakenen. Er zijn wel meer 'paaltjes', maar deze zijn zonder meer duidelijk voor wie de Bijbel en niet zijn gevoelens als richtsnoer neemt. De Bijbel zegt niets over het spreken in *tongen*, wel over het spreken in *talen*. Daarover lezen we in 1 Korinthiërs 14. Als er in een taal wordt gesproken, gebeurt dat in een bestaande taal, een taal die ergens op aarde door een bepaalde bevolkingsgroep wordt gesproken (Hand. 2:5-11). Het gebeurt in de samenkomst van de gemeente door iemand die die taal niet heeft geleerd, met het oog op een *ongelovige* die in de gemeente aanwezig is en deze taal spreekt (1 Kor. 14:22a). Van oncontroleerbaar gebrabbel is dus geen sprake. Nog een helder punt is dat er alleen in een taal mag worden gesproken als erna wordt uitgelegd wat er in die taal is gezegd. Het gaat er namelijk om dat de *gemeente* wordt opgebouwd. Daarom moet worden uitgelegd wat er in die taal is gezegd (1 Kor. 14:12-13).

Het privégebruik van een gave, onder het voorwendsel zichzelf op te bouwen, is vreemd aan de bedoeling van de gaven. Het aangehaalde vers in 1 Korinthiërs 14:4 is geen stimulans voor het privégebruik van het spreken in talen (gesteld dat iemand die gave zou hebben), maar een vermaning om het niet te doen. In gesprekken die ik hierover met medegelovigen heb gehad, heeft mijn gesprekspartner me er steeds van verzekerd hoe geweldig gezegend hij of zij

is door het spreken in tongen. Zo iemand 'voelt' zich door deze 'activiteit' op een hoger geestelijk niveau komen. Het bleek in bijna alle gevallen dat zo iemand niet openstaat voor wat de Schrift erover zegt. Dan laat ik het erbij. Ik ga er geen woordenstrijd over voeren.

Elke gave die de Heer aan Zijn gemeente heeft gegeven, is gegeven om daarmee de gemeente, dus de ander, op te bouwen. Het spreken in talen is een van Zijn vele gaven (1 Kor. 12:30). Het is niet een gave die boven andere gaven uitsteekt. Het is geen gave die iedere christen zou moeten nastreven, omdat het 'een van de kenmerken van het christenleven' zou zijn. De suggestie die daarin zit, is dat er iets aan je christenleven ontbreekt als je niet in talen spreekt. Die suggestie is ronduit misleidend. Ook de suggestie dat je 'een cadeau' zou vergeten dat de Heer heeft gegeven, zet je op het verkeerde been.

De Heer bepaalt welke gave Hij aan jou geeft. Soms moet jij er nog duidelijkheid over krijgen, maar als je het aan Hem vraagt, zal Hij het duidelijk maken. Je moet vervolgens wel aan de slag gaan met de gave die je hebt gekregen (Kol. 4:17). Je moet soms aangespoord worden om de genadegave die je is gegeven, aan te wakkeren (2 Tim. 1:6), omdat je om wat voor reden dan ook nalaat die te gebruiken.

Dat volgens de geciteerde voorganger woorden gaan 'stromen' waarvan hij geen idee heeft wat ze betekenen, en waarover hij naar eigen zeggen ook onwetend blijft, gaat in tegen wat Gods Woord zegt. Er was blijkbaar geen uitlegger, dus had hij moeten zwijgen (1 Kor. 14:28). Ook is het tegen de Schrift dat een christen iets doet of zegt waarover hij geen controle heeft (vgl. 1 Kor. 14:32). Een dergelijk gedrag hoort bij ongelovigen. Dat zijn willoze mensen, die zich laten leiden door hun eigen ingevingen (1 Kor. 12:2).

Woorden die op een dergelijke manier gaan 'stromen', zijn zinloze woorden, als je al van woorden zou kunnen spreken. Een christen is iemand die weet wat hij doet en zegt en daarop ook kan worden beoordeeld en aangesproken. Zulke mensen doen er goed aan na te denken over dit woord van de Heer Jezus: "Ik zeg u echter, dat van elk zinloos woord dat de mensen zullen spreken, zij rekenschap zullen geven in de dag van het oordeel. Want op grond van uw woorden zult u gerechtvaardigd en op grond van uw woorden zult u veroordeeld worden" (Matt. 12:36-37).

Namens de redactie van het blad Rechtstreeks, Ger de Koning

Noot: Zie voor een uitvoerige bespreking van het spreken in talen de brochure van Gerard Kramer e.a. op <https://www.oudesporen.nl/Download/OS2597.pdf>

Noot redactie: zie ook de brief van Ger op [pagina 12](#)

DE WARE DIENSTKNECHT

MATTHEÛS 11 - DEEL 2

C. H. Mackintosh

Maar als Hij het niet juist vindt zo te handelen, als het niet past in Zijn onnaspeurlijke raadsbesluiten en in overeenstemming is met Zijn wijze en trouwe doel met betrekking tot mij, dan weet ik dat het alleen zal leiden tot een diepere en rijkere ervaring van Zijn rijke meegevoel. Als Hij het niet juist acht om mij van het ruwe pad van de beproeving en de moeite af te halen – dat pad dat Hij in volmaaktheid, en alle heiligen in hun mate hebben bewandeld – dan is het Zijn voornemen om samen met mij te wandelen op dit pad, dat wel ruw en doornig is, maar dat leidt naar de eeuwige woningen van licht en zegen hierboven.

We kunnen er geen moment aan twifelen dat het bewustzijn van deze dingen het hart van Johannes de Doper te midden van zijn gevangeniservaringen enorm zou hebben verlicht; en ze zouden zeker moeten dienen om onze harten te kalmeren en te ondersteunen in de diverse oefeningen waar we doorheen gaan in deze woestijncène. Het moment is nog niet aangebroken waarop Jezus Zijn grote macht aanvaardt en regeert. Het is de dag van Zijn geduld met de wereld, en van Zijn medeleven met Zijn volk. Dit moeten we altijd onthouden. Hij stak Zijn sterke hand niet uit om iets van Zijn eigen lijden af te wenden. Toen Petrus in misplaatste ijver het zwaard trok om Hem te verdedigen, zei Hij: 'Steek je zwaard weer op zijn plaats; want allen die het zwaard nemen, zullen door het zwaard omkomen. Of meen je dat Ik Mijn Vader niet kan bidden en Hij zal Mij dadelijk meer dan twaalf legioenen engelen terzijde stellen? Hoe zouden dan de Schriften vervuld worden dat het zó moet gebeuren?' (Matt. 26:52-54)

Maar terwijl we het kortstondige falen van Johannes de Doper volledig erkennen, en duidelijk de punten onderscheiden waarin zijn geloof tekortschoot, moeten we de druk van de omstandigheden waarin hij verkeerde niet vergeten, en de praktische moeilijkheid van de les die hij binnen de gevangensmuren moest leren. Het is erg moeilijk voor een arbeider om zichzelf terzijde geschoven te zien. Er zijn inderdaad maar weinig dingen moeilijker voor een actieve geest dan te leren dat men het ook zonder ons kan stellen. We zijn zo geneigd te denken dat het werk zonder ons niet kan doorgaan. En toch kan de Heer ons snel onze vergissing duidelijk maken. Paulus' gevangenschap bevorderde juist de zaak van Christus. De gevangenschap van een groot prediker bracht een heel aantal minder grote predikers voort. Luthers opsluiting in de Wartburg bevorderde de zaak van de Reformatie.

Zo is het altijd; en we moeten allemaal de heilzame les leren dat God het zonder ons kan stellen en dat Zijn werk zonder ons kan doorgaan. Dit geldt in alle gevallen. Het maakt helemaal niet uit wat ons werkterrein is. We zijn misschien geen apostelen of hervormers, leraren of predikers; maar

wat we ook zijn, het is goed om te leren dat we gemakkelijk kunnen worden onttrokken aan het toneel om ons heen. Het besef hiervan geeft grote rust aan het hart. Het heeft de bijzondere uitwerking om ons te genezen van al die drukke zelfingenomenheid die zo echt hatelijk is. En het stelt ons in staat te zeggen: 'De Heer zij geprezen! Het werk gaat door, ik ben tevreden.'

De lezer zal een duidelijk verschil zien tussen de boodschap van Christus voor Johannes zelf en Zijn getuigenis over Johannes. Door tegen Zijn dienaar te spreken, laat Hij hem op een niet mis te verstane manier weten dat Hij zijn vraag begreep. Het is niet moeilijk om dit in te zien. We zijn ervan overtuigd dat het antwoord van de Heere aan Zijn dienaar een scherpe pijl bevatte. Het is waar dat die pijl in een heel delicaat omhulsel zat, maar het was wel een scherpe pijl: 'Gelukkig is hij die over Mij niet ten val komt.' Johannes zou dit ongetwijfeld begrijpen. Het was bedoeld om diep in zijn ziel door te dringen.

Johannes had met betrekking tot Jezus gezegd: 'Hij moet meer, maar ik minder worden' (Joh. 3:30). Nu werd hij ertoe geroepen dit praktisch in te vullen, niet alleen in zijn bediening, maar ook persoonlijk. Hij moest er genoeg mee nemen zijn loopbaan te laten beëindigen door het zwaard van de beul, nadat hij zijn laatste dagen had doorgebracht in een donkere kerker. Hoe mysterieus! Wat een diepgaande les! Hoe moeilijk is dit voor vlees en bloed! Wat een dringende noodzaak was er op dit moment voor Johannes om de woorden te verstaan die Hij later tegen Petrus sprak: 'Wat Ik doe, weet jij nu niet, maar je zult het hierna begrijpen' (Joh. 13:7).

Nu en hierna

Wat een pregnante woorden: 'nu' en 'hierna!' Wat moeten we die allemaal tot ons laten doordringen! Vaak gebeurt het dat het 'nu' in diepe duisternis is gehuld. Zwarte wolken hangen over ons pad. De handelingen van de hand van onze Vader zijn voor ons volkomen onverklaarbaar. Onze geest is verbijsterd. Er zijn omstandigheden die we niet kunnen verklaren, ingrediënten in onze beker waarvan we het doel niet kunnen begrijpen of waarderen. We zijn verward en voelen de neiging te roepen: 'Waarom is het nu zo?' We worden volledig in beslag genomen door het 'nu', en onze gedachten zijn vol duistere en ongelovige redeneringen. Totdat die kostbare woorden met een zachte stem tot het oor doordringen: 'Wat Ik doe, weet jij nu niet, maar je zult het hierna begrijpen.'

Dan worden de redeneringen beantwoord, de storm gestild, het donkere en deprimerende 'nu' wordt verlicht door de stralen van een schitterend en glorieus 'hierna'. Het bewogen hart antwoordt in heilige berusting: 'Zoals U wilt, Heer.' Konden we maar meer hiervan tonen! We hebben het zeker nodig, wat ons lot ook mag zijn. We komen misschien niet, zoals de Doper, in de gevangenis terecht; maar iedereen heeft zijn 'nu', dat geïnterpreteerd moet worden in het licht van het 'hierna'. We moeten naar het 'zichtbare en tijdelijke' leren kijken in het heldere en heerlijke licht van het 'onzichtbare en eeuwige'.

Maar laten we nog even luisteren naar het getuigenis van Christus over Johannes. 'Toen nu dezen weggingen, begon Jezus tot de menigten te zeggen over Johannes: Wat bent u in de woestijn gaan aanschouwen? Een riet door wind bewogen? Maar wat bent u gaan zien? Een mens in zachte klederen gekleed? Zie, zij die de zachte kleren dragen, zijn

in de huizen van de koningen. Maar wat bent u gaan zien? Een profeet? Ja, zeg ik u, zelfs meer dan een profeet. Deze is het van wie geschreven staat: 'Zie, Ik zend Mijn bode voor U uit, die uw weg voor U heen zal bereiden'. Voorwaar, Ik zeg u: Onder hen die uit vrouwen geboren zijn, is geen grotere opgestaan dan Johannes de Doper; maar de geringste in het Koninkrijk der hemelen is groter dan hij' (Matt. 11:7-11).

Om het laatste goed te kunnen begrijpen, moeten we onderscheid maken tussen Johannes' persoonlijke karakter en levenswandel, en zijn plek in de bedelingen. Als we naar hem kijken qua persoon en wandel, kunnen we in het koninkrijk de vergelijking met hem doorstaan wat betreft zijn afzondering en toewijding. Maar als we naar hem kijken in zijn openbare rol, d.w.z. in de plaats die hem was toegewezen in de goddelijke economie, neemt de zwakste en geringste in het koninkrijk een betere en hogere plaats in. Ditzelfde geldt voor de heiligen van de oudtestamentische tijd. Als we bijvoorbeeld Abraham nemen en hem vergelijken met de beste van de kinderen van God in deze bedeling, zou de 'vader van de gelovigen' hoger kunnen staan wat betreft persoonlijk geloof, kennis van God en oprechte toewijding. Het zwakste lid van de gemeente van God neemt echter in de goddelijke economie een plaats in waaraan Abraham nooit had kunnen denken, eenvoudig omdat het nog niet geopenbaard was. Heel veel vrome mensen worden ervan weerhouden om de waardigheid en de voorrechten van de heiligen in deze bedeling te zien, doordat zij zichzelf persoonlijk vergelijken met gelovigen uit het Oude Testament. Maar we moeten bedenken dat het niet een kwestie is van wat wij in onszelf zijn, maar van de plek die het God heeft behaagd ons te schenken volgens de orde van Zijn koninkrijk en huisgezin. Als het Hem behaagde ons een hogere plaats te geven dan die Zijn volk in oudtestamentische tijden kon innemen, dan is het geen ware nederigheid van onze kant om die te weigeren. Ja, laten we liever om genade bidden om die plaats op de juiste wijze in te nemen en in overeenstemming ermee te wandelen.

Dat was het gloedvolle getuigenis van Christus over Zijn dienaar Johannes: 'Onder hen die uit vrouwen geboren zijn, is geen grotere opgestaan dan Johannes de Doper.' Hier zit een belangrijk principe in, dat we keer op keer geïllustreerd kunnen zien in het verslag van Gods handelen met Zijn volk. Als de Heer een boodschap aan Zijn dienaar wilde sturen, dan zou Hij die sturen. Hij zou tegen hem spreken, helder en duidelijk. Maar op het moment dat Hij *over* hem spreekt, ligt het totaal anders. Zo is het altijd, en God zij geprezen dat het zo is. Wij hebben zo onze manieren en God heeft Zijn plannen en gedachten; en terwijl Hij trouw met ons omgaat volgens het eerste, kan Hij alleen *over* ons spreken volgens het tweede. Wat een opluchting voor het hart is dit! Wat een troost en wat een morele kracht! Maar ook wat een reden tot zelfoordeel!

God heeft ons een hoge positie gegeven en Hij denkt over ons en spreekt over ons in overeenstemming daarmee. We hebben onze eigen praktische manier van doen, en Hij spreekt tegen ons in verband hiermee. Hij zal ons onder kritiek stellen en ons onze wegen laten voelen en onze daden beoordelen; maar op het moment dat Hij *over* ons begint te spreken met anderen, brengt Hij de volmaaktheid van Zijn eigen gedachten over ons ter sprake. Hij spreekt over ons overeenkomstig de volmaakte positie die Hij ons in Zijn tegenwoordigheid heeft gegeven, de vrucht van Zijn

eigen eeuwige raadsbesluiten ten aanzien van ons en van Zijn volmaakte werk vóór ons.

Israël in de vlakten van Moab

Zo was het ook met Israël in de vlakten van Moab. Zij hadden hun eigen wegen en God had Zijn gedachten; en hoewel Hij hen vaak moest berispen om hun wegen, en moest spreken over hun verdorvenheid en halsstarrigheid, toch verscheen de geldzuchtige profeet niet eerder op het toneel om Israël te vervloeken, dan nadat de Heere Zichzelf precies tussen Zijn volk en de vijand had geplaatst om de vloek in een zegen te veranderen en de meest verheven en wonderbare dingen van hen te getuigen.

'God is geen man, dat Hij liegen zou, of een mensenkind, dat Hij ergens berouw over hebben zou. Zou Hij iets zeggen en het dan niet doen? Zou Hij spreken en het niet gestand doen? Zie, ik kreeg opdracht om te zegenen: als Hij zegent, kan ik het niet keren. Hij aanschouwt geen onrecht in Jakob; ook ziet hij geen kwaad in Israël aan. De Heere, zijn God, is met hem, en de jubelklank van de Koning is bij hen. God heeft hen uit Egypte geleid; Hij is hem als de horens van een wilde os. Want er bestaat geen bezwering tegen Jakob of waarzeggerij tegen Israël. Er wordt in deze tijd over Jakob gezegd, en over Israël, wat God gedaan heeft' (Num. 23:19-23).

Wat een genade zien we hier van Gods kant: 'Hij aanschouwt geen onrecht in Jakob; ook ziet hij geen kwaad in Israël aan.' Wat zou de vijand hierop kunnen zeggen? Het gaat erom 'wat God gedaan heeft'. Het is niet: 'Wat *Israël* gedaan heeft!' Zij hadden vele malen dwaas gehandeld, maar God had verlossing gebracht. Hij had gehandeld vanwege Zijn eigen heerlijkheid, en die heerlijkheid had geschitterd in de volmaakte verlossing van een krom en verdraaid geslacht. Het had geen zin dat de vijand sprak over ongerechtigheid en kwaad, als de Heere noch het één noch het ander wilde zien. Het is voor ons van weinig belang dat de satan aanklaagt, terwijl God ons heeft vrijgesproken; dat de satan onze zonden telt, terwijl God ze voor altijd heeft uitgewist; dat de satan veroordeelt, terwijl God ons heeft gerechtvaardigd.

I hear the accuser roar,
Of ills that I have done;
I know them well, and thousands more,
Jehovah findeth none.

Ik hoor de aanklager schreeuwen,
Over dingen die ik heb gedaan;
Ik ken ze goed, en duizend andere,
Maar de HEERE vindt er geen

IK HEB U BIJ UW NAAM GEROEPEN

VIER BIJZONDERE ROEPINGEN IN HET OUDE TESTAMENT - (1)

Hugo Bouter

Inleiding

Het komt wel vaker voor dat de Heere iemand roept, we vinden dat zowel in het Oude als in het Nieuwe Testament. Denken we maar aan het voorbeeld van Maria, die de voeten van de Heer zalfde met dure nardusbalsem. Zodra Maria hoorde dat de Heer haar riep, gaf ze gevolg aan Zijn roepstem. Toen zij dit hoorde, stond zij snel op en ging naar Hem toe (Joh. 11:28).

Dit geldt in allerlei situaties van ons leven. Als we de Heer nog niet kennen en door de Heer geroepen worden, dan mogen wij Zijn stem leren verstaan, als Hij door Zijn Woord aan ons hart en ons geweten werkt en wij overtuigd worden van onze zondige toestand.. Dan roept Hij ons door Zijn Woord en door de Heilige Geest en hierdoor worden wij opnieuw geboren, geboren uit water en Geest (Joh. 3). Dat is de roeping van de Heer, de roeping van een zondaar, de uitnodiging om tot Christus te komen en het eeuwig leven te ontvangen in Zijn naam.

Maar er is ook een roeping voor ons dagelijks werk, onze dagelijkse omstandigheden. De apostel Paulus schrijft in 1 Korinthiërs 7 dat iedereen moet blijven in de situatie waarin hij door de Heer is geroepen, toen hij of zij tot geloof kwam (vs. 20). Er is een natuurlijke roeping, zou je kunnen zeggen, maar er is ook een geestelijke roeping als de Heer ons een dienst toevertrouwt. Hij is de Meester, Hij is de Heer van ons leven. Wij mogen Hem volgen zonder vragen, overal waar de Meester gaat en staat. Maar ieder van ons heeft eigenlijk zo'n geestelijke roeping van de Heer ontvangen, en vaak kost het tijd voordat je weet welke taak de Heer je heeft toevertrouwd. Dat mogen we ontdekken in het leven met Hem, in de gemeenschap met Hem.

Paulus was een geroepen apostel en dat was natuurlijk iets bijzonders (1 Kor. 1:1), maar ik denk dat ieder van ons geroepen is tot een bepaalde dienst voor de Heer, een opdracht van Hem. En dan is het belangrijk om te beseffen, zoals dit vers in Johannes 11 zegt: 'De Meester is daar en Hij roept u'. Het gaat niet om een roeping door mensen, maar door Hem, door de Meester. Als Hij ons roept, dan

zal Hij ons ook de kracht geven om de taak te vervullen die Hij ons geeft. Dan voorziet Hij ook in alles wat nodig is om die roeping te vervullen. De reactie van Maria was mooi om te zien, ze stond snel op. Ze aarzelde niet, toen ze die boodschap hoorde: De Meester is daar en Hij roept u. Ze stond snel op en ging naar Hem toe, in gehoorzaamheid aan Zijn roepstem.

Abraham, Abraham

Dit is slechts een illustratie van wat ik zou willen zeggen aan de hand van enkele voorbeelden in het Oude Testament, waar mensen door God worden geroepen. Ze worden namelijk met nadruk geroepen, doordat God hun naam herhaalt. Het eerste gedeelte is in Genesis 22, en we kunnen het woord 'De Meester is daar en Hij roept u' dus als motto gebruiken voor de gedeelten die we hopen te lezen en te overdenken.

Genesis 22 is een bekend gedeelte, dat handelt over het offer van Izak. Abraham en Izak kwamen op de plaats die God hem genoemd had, de berg Moria, de latere tempelberg. Abraham bouwde daar een altaar, schikte het hout erop, bond zijn zoon Izak en legde hem op het altaar, boven op het hout. Toen strekte Abraham zijn hand uit en nam het mes om zijn zoon te slachten. Maar de Engel van de Heere riep hem toe vanuit de hemel en zei: Abraham, Abraham! Hij zei: Zie, hier ben ik.

Het is bijzonder als de Heer je naam twee keer noemt; en dat vinden we dus op vier verschillende plaatsen in het Oude Testament dat dit gebeurt. Als de Heer tweemaal roept, dan is het zeker van belang te luisteren naar Zijn stem en gehoorzaam te zijn. Abraham was gehoorzaam geweest aan de stem van de Heere God en had zijn zoon, zijn enige, die hij liefhad, Izak, meegenomen naar het land Moria. Hij was bereid hem aan God terug te geven, aan God af te staan. Daarom mogen we niet gering denken over dit offer dat Abraham wilde brengen, toen hij op de proef gesteld werd door God.

Abraham had heel lang moeten wachten op de geboorte van Izak. We lezen in Genesis 12 dat Abraham vijftien jaar oud was, toen hij uit Haran trok op weg naar het land Kanaän, het beloofde land. Maar Izak is geboren toen Abraham honderd jaar oud was. Hij heeft dus heel lang op de geboorte van de erfgenaam moeten wachten. En hier in Genesis 22 zijn we weer zeker vijftien jaar verder, want we moeten ons niet voorstellen dat Izak een kleine jongen is geweest. Hij zal vast een jongeman zijn geweest, hij ging ook vrijwillig mee met zijn vader Abraham en praatte met hem. Dat is een geweldige opgave geweest voor Abraham, om op Gods bevel zijn zoon te gaan offeren, de erfgenaam in wie eigenlijk al Gods beloften berustten. 'Uw zoon, uw enige die u liefhebt'. Ga naar het land Moria en offer hem daar tot een brandoffer op één van de bergen, die Ik u noemen zal.

Abraham is hier geweldig beproefd om het kostbaarste wat hij had aan de Heere terug te geven en aan Hem op te offeren. Dat kunnen denk ik alleen mensen zich goed inleven, die zelf kinderen hebben. Wat zou het voor u zijn om uw kind af te staan aan de Heere God, en dan in het bijzonder als het uw enige kind zou zijn? Toch is het zo dat de Heere recht heeft op het leven van eenieder van ons; en wat Hij doet, is goed. De Meester is daar en Hij roept u! Toen Abraham werd geroepen dit grote offer te brengen, was dit ook een onderdeel van het plan van God.

Wij weten dat Abraham heeft overwogen dat de Heere God machtig was om Izak weer uit de dood te doen opstaan en hem weer levend terug te geven – nadat Abraham hem geofferd zou hebben. Bij gelijkenis, bij wijze van spreken, zegt de Hebrëënbrieff, heeft hij hem ook weer teruggekregen uit de dood (Hebr. 11:17-19).

Dit is natuurlijk een geweldige illustratie van het offer van de Heere Jezus, het offer van de Zoon van God. Hoe vaak hebben we daar als gelovigen ook niet met elkaar over nagedacht, als we persoonlijk dit hoofdstuk hebben gelezen of het gemeenschappelijk hebben overdacht. En telkens weer zijn we weer onder de indruk gekomen van dit geweldige offer dat de Vader heeft gebracht, van Wie Abraham hier een type is, het offer van Zijn enige geliefde Zoon. Het offer van Izak spreekt van het offer van onze Heer en Heiland, Die daadwerkelijk is teruggekeerd vanuit de dood. Hij is opgestaan in eigen kracht, en ook opgewekt door de heerlijkheid van God de Vader, zoals Romeinen 6:4 zegt. Dit grote wonder is gebeurd: de Zoon Die was overgegeven in de dood, is weer verrezen. Hij is verklaard als Gods Zoon in kracht, want ook in Zijn eigen goddelijke kracht is Hij opgestaan vanuit de dood.

Voor Abraham was het niet nodig om zijn zoon daadwerkelijk op het altaar te offeren, maar hij was bijna zover en het was nodig om zijn bereidheid te testen. Opeens klonk daar die stem: 'Abraham, Abraham', terwijl hij bij het altaar stond en gereed was om met het mes zijn zoon te slachten; en Izak daarop gebonden lag. Opnieuw toonde Abraham zijn gehoorzaamheid en zei: 'Zie, hier ben ik' (Gen. 22:11). Als God ons roept, moeten we te allen tijde bereid zijn te luisteren naar Zijn stem. Ook aan het begin van dit hoofdstuk had hij het al gezegd: 'Zie, hier ben ik' (vs. 1).

Abraham was dus weer gehoorzaam aan de stem van de Heere God. En de Engel van de Heere zei: 'Steek uw hand niet uit naar de jongen en doe hem niets, want nu weet Ik dat u godvrezend bent en uw zoon, uw enige, Mij niet onthouden hebt'. Abraham hoefde dit ultieme offer niet te brengen. De Engel van de Heere trad tussenbeide en riep hem toe: Abraham, Abraham! Dit is niet nodig. Want nu weet Ik dat je bereid bent om zelfs de zoon, die je zo liefhebt, die het vat is van alle beloften, aan Mij af te staan. Je hebt zelfs je erfgenaam niet aan Mij onthouden. En toen was daar een plaatsvervangend offer, een ram die vast zat in het struikgewas.

Hoe vaak hebben we niet eraan gedacht dat er voor de Heere Jezus *geen* plaatsvervanger was. Hij moest wel het offer van Zijn leven brengen. Deze dubbele roepstem illustreert dus dat we altijd gehoorzaam moeten zijn aan de stem van God. En dat we bereid moeten zijn om – als Hij dat vraagt – een geweldig offer te brengen, het liefste dat we hebben, het beste dat we bezitten. Eigenlijk alles wat we bezitten, want het is niet van onszelf. Het is allemaal van God, en als Hij het vraagt, moeten wij het op het altaar brengen en Hem gewillig aanbieden.

Jakob, Jakob

De tweede keer dat iemands naam tweemaal wordt genoemd, als de Heere hem roept, vinden we in Genesis 46: 'Israël brak op met alles wat hij had, en hij kwam in Berseba; daar bracht hij offers aan de God van zijn vader Izak. En God sprak 's nachts tot Israël door visioenen en zei: Jakob! Jakob! En hij zei: Zie, hier ben ik. En Hij zei: Ik ben God, de

God van uw vader; wees niet bevreesd om naar Egypte te trekken, want Ik zal u daar tot een groot volk maken. Ik zal met u meetrekken naar Egypte en Ik zal u ook zeker doen terugkeren; en Jozef zal uw ogen sluiten. Toen stond Jakob op en vertrok uit Berseba, en de zonen van Israël vervoerden hun vader Jakob, hun kleine kinderen en hun vrouwen op de wagens die de farao gestuurd had om hem te vervoeren' (Gen. 46:1-5).

Opnieuw hebben we hier die dubbele roepstem van God: Jakob, Jakob. Hij was al eerder persoonlijk geroepen door de Heere in een droom; en hij had toen al een veelbewogen leven achter de rug. In Genesis 28 lezen we over de roeping van Jakob, toen hij in een droom de ladder zag, waarvan de top de hemel raakte. Toen werd hij voor het eerst door God geroepen, maar ook later toen hij twintig jaar lang had moeten werken voor Laban, zijn schoonvader. Want toen klonk ook de stem van de Heere, Die tot hem sprak. Op een gegeven moment riep de Heere hem om terug te gaan naar Bethel, de plaats waar Hij aan hem verschenen was in het begin (Gen. 35:1).

Jakob kende zijn God, hij kende om zo te zeggen de stem van de Meester. En hij had een moeilijk leven achter de rug doordat Jozef, zijn lievelingszoon, hem ontnomen was. Hij dacht dat Jozef dood was. We kennen allemaal de hoofdstukken in Genesis waarin de broers van Jozef door de hongersnood worden gedwongen naar Egypte te trekken, terwijl Jozef daar onderkoning is geworden. Het zijn aangrijpende hoofdstukken, en dan wordt uiteindelijk duidelijk dat Jozef nog leeft, dat hij zelfs onderkoning is van Egypte. Als Jakob dit hoort, kan hij het eerst niet geloven. Het was ook zo onwaarschijnlijk. Maar als hij alle bewijzen ziet van het feit dat Jozef inderdaad nog in leven is, en als hij al de woorden hoort die Jozef laat overbrengen, en de wagens ziet die Jozef had gezonden om zijn oude vader te vervoeren, dan leeft de geest van vader Jakob op. Dan zegt hij aan het slot van Genesis 45: 'Genoeg! Mijn zoon Jozef leeft nog! Ik zal gaan, ik wil hem zien voordat ik sterf' (vs. 28).

Een prachtige en heerlijke boodschap is dat: Jozef leeft nog! Zo is dat ook met ons als we het toepassen op de Heere Jezus: Jezus leeft nog! Jezus leeft, Hij overwon! Hij is de Overwinnaar van dood en graf. De zoon van Jakob die dood gewaand werd, bleek nog te leven. Wij als gelovigen weten dat we een levende Heer en Heiland hebben, want Jezus leeft nog. Dan komt hier die roeping van God, die eerst al via Jozef tot Jakob was gekomen: de uitnodiging om naar Egypte te trekken en daar door Jozef verzorgd te worden. Maar dit was niet gering voor Jakob, want we lezen als hij voor de farao staat, dat hij al 130 jaar oud is (Gen. 47:9). Hij zegt: 'Het aantal van de jaren van mijn vreemdelingschap is honderddertig jaar. Weinig in getal en vol kwaad zijn mijn levensjaren geweest'.

Het was dus niet eenvoudig voor hem nu zo'n lange reis te ondernemen en opnieuw een grote verandering in zijn leven mee te maken. Want Jakob was al oud. Daarom verscheen de Heere aan hem om hem te bemoedigen. 'Israël brak op met alles wat hij had en hij kwam in Berseba; daar bracht hij offers aan de God van zijn vader Izak' (Gen. 46:1). Toen sprak de Heere tegen hem door visioenen en zei: Jakob! Jakob! Tweemaal klonk zijn naam: dat is een roeping waarnaar je wel moet luisteren, een roeping met nadruk. Het zou fijn zijn als we ook voor onszelf die roepstem herkennen, als de Heere duidelijk iets aan ons toevertrouwt en ons een

opdracht geeft. Jakob, Jakob! En hij was bereid: 'Zie, hier ben ik' (vs. 2).

Het zijn dezelfde woorden, die Abraham had gesproken: Zie, hier ben ik! Jakob was ook bereidwillig om te gaan. En de Heere ging met hem mee. Als de Meester roept en Hij met ons is, dan kunnen we doen wat Hij ons opdraagt, zelfs al zijn we innerlijk bang om te doen wat Hij vraagt. 'Ik ben God, de God van uw vader; wees niet bevreesd om naar Egypte te trekken' (vs. 3). Wees niet bang, want Ik zal u daar tot een groot volk maken. Ik zal met u meetrekken naar Egypte en Ik zal u ook zeker doen terugkeren (vs. 4). De Heiland is met ons, en Hij gaat met ons mee: 'Met U zet ik door niets gestoord, in de woestijn mijn wandel voort'.

WIJSHEID GODS OM OP TE VOEDEN

LESSEN UIT MARKUS 9 EN 10 - DEEL 2

Peter Cuijpers

(2) Markus 9:14-29

Onder aan de berg speelde zich een heel ander tafereel af. Daar zien we een vader, die zijn maanzieke zoon bij de Heere Jezus bracht. De Heer was echter op de berg! Daarom richtte de vader zich tot de discipelen. Hij vroeg hen om de stomme en dove geest die zijn zoon aangreep uit te drijven. De discipelen waren daartoe niet in staat. Het gevolg was een twistgesprek; de Schriftgeleerden begonnen met de discipelen te redetwisten.

Het was een boze geest gelukt een wig te drijven tussen een vader en zijn zoon. De onreine geest had ervoor gezorgd dat de zoon niet meer met zijn vader kon spreken, en ook niet meer naar hem kon luisteren. Er is namelijk sprake van een stomme en dove geest, die de jongen aangreep en hem neerwierp (vs. 18 en 25).

Hier zien we een voorbeeld hoe het helemaal mis is gegaan tussen een vader en zijn zoon. Er hoeft niet altijd sprake te zijn van een boze geest die de communicatie tussen kinderen en ouders verstoort; daarvoor zijn meerdere oorzaken te benoemen, vooral als het gaat om het geloof. Wie het programma 'Adieu God' (Evangelische Omroep) wel eens heeft gezien, krijgt soms schrijnende verhalen te horen waarom het zover is gekomen dat mensen, die met het christelijk geloof zijn opgevoed, God en de kerk vaarwel hebben gezegd.

In tal van christelijke gezinnen speelt dit probleem. Jonge mensen, pubers, die niets meer over het geloof willen horen en er ook niet meer over willen spreken met hun ouders. Na alle verhitte discussies is er vaak een slagveld overgebleven met alleen maar slachtoffers en gewonden. De wonden zijn

En Jakob ging weer op reis. Hij mocht zijn weg met de Heere voortzetten, en Hij ging met hem mee. Jakob hoefde niet bang te zijn. De Heere had Zijn plan met het nageslacht van de aartsvader. Het zou tot een groot volk worden in Egypte, en op Gods tijd – na vierhonderd jaar – zou God Zijn volk uitleiden en terugbrengen naar het beloofde land, het land Kanaän, en dit hun ten erfdeel geven. Abraham was een oude man, zo'n honderdvijftien jaar; en Jakob was een oude man van honderddertig jaar. Toch werden zij beiden door de Heere geroepen.

na verloop van tijd weliswaar geheeld, maar de littekens zijn gebleven. Kerk en geloof zijn geen gespreksthema meer aan de keukentafel; daarover wordt niet meer met elkaar gesproken. Wat dat betreft is het doodstil geworden in huis. Maar op het moment dat het weer eens voorzichtig ter sprake komt, wordt zoonlief als het ware aangegrepen: knarsetandend verstijft hij en komt het schuim hem op de mond. Als de communicatie dermate is verstoord, blijft er maar één ding over: breng hem – in gebed – bij de Heere Jezus!

Omdat de discipelen hadden gefaald, twijfelde de vader waarschijnlijk aan de almacht van de Heere Jezus: '*Als U iets kunt, wees met ontferming over ons bewogen en help ons*' (vs. 22). Het antwoord van de Heer: '*Als U kunt! – alle dingen zijn mogelijk voor hem die gelooft*' (vs. 23). '*Terstond riep de vader van het kind onder tranen de woorden: Ik geloof, kom mijn ongeloof te hulp*' (vs. 24). Zou Jezus zo'n gebed niet verhoren? Wie een beroep doet op de ontferming van de Heere Jezus, hoeft hieraan niet te twijfelen. Jezus was met ontferming over hen bewogen en kwam het ongeloof van deze vader te hulp. De onreine geest werd bestraft en moest stuiptrekkend het veld ruimen (vs. 25-26). Toen de stomme en dove geest was uitgedreven, dachten de omstanders dat het kind gestorven was. '*Jezus greep de jongen bij de hand en richtte hem op; en hij stond op*' (vs. 27). Vader en zoon keerden huiswaarts en waren om zo te zeggen weer gesprekspartners.

Een mooie geschiedenis met een gelukkig eind

Het pastoraat leert echter dat er niet altijd sprake is van een gelukkig einde. Belangrijk om te vermelden: deze vader had zijn zoon niet aan zijn lot overgelaten; het was *de liefde* voor zijn zoon die hem naar de Heere Jezus dreef. De Heer was echter niet ter plaatse, Hij was op de berg. De Heere Jezus is verheerlijkt en zit nu aan de rechterhand van God. Nu komt het op ons aan, Zijn discipelen. Het is onze taak als discipelen van de Heere Jezus verstoorde relaties te herstellen. Allereerst de relatie met God, alsook relaties binnen het gezin en de kerk. Als een Elia zetten we alles op alles om het hart van de vaders tot de kinderen terug te brengen, en het hart van de kinderen tot hun vaders (Mal. 4:6). Daarvoor is veel wijsheid, gebed en volharding nodig, en soms moet er wel eens gevast worden!

BEZORGDEHEID OF ZORG?

Gerard Kramer

Stelt u zich eens een Bijbellesing voor, met een moderne spreker. Iemand die niet alleen het Bijbelgedeelte of het onderwerp behandelt waarvoor hij gevraagd is, maar die ook contact zoekt met het publiek. Bijvoorbeeld door een paar vragen te stellen, waarop het publiek met handopsteken mag reageren. Bijvoorbeeld: 'Wie van u is er wel eens bezorgd over iets of iemand?', of 'Wie van u draagt wel eens zorg voor iets of iemand?'.

Het publiek zal direct begrijpen dat er verschil is tussen zorg en bezorgdheid. Deze woorden zijn immers verwant, maar niet identiek. Het zijn geen synoniemen. Maar wist u dat een Grieks sprekende Bijbelleraar in de eerste eeuw zijn publiek deze vragen niet kon stellen? De enige mogelijkheid was dat hij tweemaal precies dezelfde vraag stelde, en dan zou het grootste deel van de zaal wat verward hebben rondgekeken. Toch acht ik het denkbaar dat enkele taalgevoelige aanwezigen elkaar en de spreker in dat geval verrast en verwachtingsvol aankeken, omdat ze begrepen dat hetzelfde woord meer dan één betekenis, meer dan één 'lading' kan hebben.

Bezorgd zijn, zich zorgen maken

Het Gr. werkwoord *merimnao* betekent volgens het Gr. woordenboek 'zorgen voor', 'bezorgd zijn voor'. In het Nieuwe Testament wordt het meestal vertaald als 'bezorgd zijn', 'zich zorgen maken'. Zie Mattheüs 6:25, waar staat: 'Daarom zeg Ik u: weest niet bezorgd voor uw leven, wat u eten <of wat u drinken> zult, ook niet voor uw lichaam, waarmee u zich zult kleden (...); 27, 'Wie van u kan echter door bezorgd te zijn één el aan zijn lengte toevoegen?'; 28, 'En wat bent u bezorgd over kleding?' (...); 31, 'Weest dan niet bezorgd, door te zeggen: wat zullen wij eten, of wat zullen wij drinken, of waarmee zullen wij ons kleden?' (...); 34, 'Weest dan niet bezorgd voor morgen; want morgen zal voor zichzelf bezorgd zijn; voor [elke] dag is zijn eigen kwaad genoeg'.

Zie ook Mattheüs 10:19: 'Wanneer zij u echter overleveren, weest niet bezorgd hoe of wat u moet spreken'. Zie verder Lukas 12:11, 22, 25, 26, waar steeds 'bezorgd zijn' is vertaald.

In Lukas 10:41 is *merimnao* vertaald als 'zich bezorgd maken': 'Martha, Martha, je maakt je bezorgd en druk over veel dingen'. Paulus gebruikt het woord in zijn beroemde uitspraak in Filippiëzen 4:6, als hij schrijft: 'Weest in niets bezorgd'.

Zorg dragen, zorg wijden aan

Paulus kent ook de andere, meer neutrale of zelfs positieve betekenis van dit werkwoord, namelijk 'zijn/haar zorg wijden aan' of 'zorg dragen voor'. In 1 Korinthiërs 7:32 schrijft hij: 'De ongetrouwde wijdt zijn zorg aan de dingen van de Heer, hoe hij de Heer moet behagen', en in vers 34: 'De ongetrouwde wijdt haar zorg aan de dingen van de Heer om heilig te zijn, zowel naar het lichaam als naar de geest; maar de getrouwde wijdt haar zorg aan de dingen van de wereld, hoe zij haar man zal behagen'.

In 1 Korinthiërs 12:25 formuleert hij een mooi beginsel: '...opdat er geen verdeeldheid in het lichaam is, maar de leden voor elkaar gelijke (d.i. 'in dezelfde mate') zorg dragen'. Met een lijdend voorwerp erbij kan de betekenis ook 'behartigen' zijn. Zo staat er in Filippiëzen 2:20 over Timotheüs: 'Want ik heb niemand van gelijke gezindheid [als hij], die zo trouw uw belangen zal behartigen'.

Zorg, bezorgdheid

Er is ook een verwant zelfstandig naamwoord, Gr. *merimna*, dat alleen in de betekenis 'zorg' of 'bezorgdheid' voorkomt. Zie Mattheüs 13:22, waar sprake is van de 'zorg van het leven', of Markus 4:19 waar het meervoud wordt gebruikt: de 'zorgen van het leven'. Zie ook Lukas 8:14 en 21:34. Een bijzondere plaats staat in 2 Korinthiërs 11. Daar geeft Paulus een indrukwekkende opsomming van alles wat hij als dienstknecht van de Heer meegemaakt heeft en nog meemaakt. Hij besluit deze als volgt in vers 28: 'Behalve wat van buiten [komt], overvalt mij dagelijks de bezorgdheid over al de gemeenten'. Wat een eerlijke opmerking! Natuurlijk droeg Paulus zorg voor de gemeenten – maar soms was hij bezorgd. Dat in die richting gedacht moet worden, blijkt uit het woord 'overvalt', en aan de strekking van dit gedeelte.

Dat ook in 1 Petrus 5:7 voor de betekenis 'bezorgdheid' moet worden gekozen, valt af te leiden uit de opdracht deze te 'werpen' op God: '... terwijl u al uw bezorgdheid op Hem werpt, want Hij zorgt voor u'. Overigens wordt hier voor 'Hij zorgt voor u' een heel ander woord gebruikt. Je zou ook kunnen vertalen: 'het gaat Hem ter harte/Hij bekommert Zich/het is een zorg voor Hem betreffende u' (Gr. *autooi melei peri humoon*). Evenzo in Johannes 10:13 ('zich niet om de schapen bekommert'); 12:6 ('zich om de armen bekommerde').

Onbezorgd, zonder zorg(en)

Ten slotte is er nog een bijvoeglijk naamwoord *amerimnos*, dat 'onbezorgd', 'zonder zorg(en)' betekent – en buiten het Nieuwe Testament ook 'onverzorgd'. Zie Mattheüs 28:14, 'zonder zorg'; en 1 Korinthiërs 7:32, 'zonder zorgen'.

Conclusie

We zien dat 'zorg' vaak dicht bij 'bezorgdheid' ligt. We hebben allemaal onze taken en verantwoordelijkheden, en natuurlijk nemen we die serieus. De Heer mag van ons verwachten dat we 'zorg' daaraan besteden. Maar we herkennen vast wel hoe gemakkelijk 'zorg' overgaat in 'bezorgdheid'. Dat kan verlamdend werken. Gelukkig hebben we bij Petrus gelezen wat we dan mogen doen. God zorgt voor ons!

HET BOEK PREDIKER

DEEL 13 - EEN EN AL VLUCHTIGHEID

Ger de Koning

Pred. 6:1-2 | Alles bezitten en niets ervan zelf kunnen gebruiken

De Prediker wijst er weer op dat hij iets heeft gezien 'onder de zon' (vers 1). Daardoor maakt hij opnieuw zijn ingenomen standpunt duidelijk om van daaruit de dingen om zich heen in ogenschouw te nemen en te doordenken. Hij heeft 'een kwaad' waargenomen dat iedereen overal kan waarnemen. Het is namelijk een kwaad dat 'veel ... onder de mensen' voorkomt, of, zoals het beter vertaald kan worden, dat 'zwaar op de mensen drukt'.

Het betreft een mens die alles heeft wat hij begeert en aan niets gebrek heeft (vers 2). Dat heeft God hem allemaal gegeven en God geeft ook de mogelijkheid om ervan te genieten, zoals de Prediker eerder heeft opgemerkt (Pred. 5:17-19). Wat een mens ook maar kan bezitten, hij heeft het allemaal aan God te danken, of hij zich dat nu realiseert of niet. God vervult de 'harten ... met voedsel en vreugde' (Hand. 14:17).

Nu constateert de Prediker de keerzijde van rijkdom, bezittingen en eer: God staat de mens niet toe 'iets ervan te gebruiken'. Deze waarneming is net zo waar als de vorige. We moeten alleen het verband zien waarin beide waarnemingen staan. Hier is namelijk 'iemand anders, een onbekende', van de partij en die 'verbruikt het'. We kunnen hierin een verwijzing naar de satan zien. Zolang een mens niet door bekering en geloof in een levende relatie met God staat, is hij met alles wat hij heeft in de macht van de satan. Het echte genieten kan er pas zijn als iemand tot bekering komt en daar ook naar gaat leven.

Als de mens God buitensluit, geeft God hem over aan zijn eigen weg en handelingen. Een mens kan niets werkelijk genieten buiten Hem om. Dat God de mens niet toestaat er iets van te gebruiken, ligt aan de mens zelf. De mens kiest ervoor zijn rijkdom, bezittingen en eer aan zijn eigen verdiensten toe te schrijven. Aan een dergelijke instelling van de mens heeft God als automatisch gevolg verbonden dat de mens er ook niet van kan genieten.

Uit wat de Prediker waarneemt, trekt hij de conclusie dat het hebben van rijkdom, bezittingen en eer 'vluchtig' is. Wat heeft een mens eraan als iemand anders, al is hij het zich niet bewust, ermee aan de haal gaat? Salomo constateert dit niet nuchter, maar het raakt hem diep. Hij ondergaat de waarneming die hij doet als 'een bittere kwelling'. Mogelijk komt dit weer voort uit het besef dat de mens zelf niets aan het kwaad, in welke vorm ook, kan veranderen.

Het gaat om oorzaak en gevolg die beide door God zijn vastgelegd in Zijn schepping, ook in het handelen van de mens. De mens heeft zich uitgeleverd aan 'de onbekende', de satan. De satan verbruikt wat mensen bezitten, zolang ze God buiten hun denken sluiten. In het woord 'verbruiken' ligt de gedachte aan het verspillen of verkwanselen van waardevolle zaken alsof ze zonder enige waarde zijn.

De satan kan dat doen door mensen ertoe aan te zetten het bezit te roven of te verwoesten. Hij kan het ook doen door een persoonlijke plaag, een lichamelijke of geestelijke ziekte of een zondige levensstijl, waardoor er geen mogelijkheid is om te genieten van wat God geeft (vgl. Rom. 1:21). Ook het zaaien van onrust en haat is een beproefd middel waardoor hij genot onmogelijk maakt (vgl. Spr. 15:16-17).

Pred. 6:3-6 | Een misgeboorte is beter af

Iemand kan een bijzonder groot nageslacht hebben en heel oud worden, dingen die in het Oude Testament als een bijzondere zegen worden voorgesteld, en toch leeg en onopgemerkt het leven verlaten, zonder dat anderen om hem rouwen (vers 3; vgl. Jer. 22:18-19). Dat is echt tragisch. Bovendien is het een grote kwelling om mooie dingen te beleven en te zien en er geen vreugde en voldoening in te vinden.

Als het leven van zo'n mens erop zit, is er niemand die ook maar een traan om hem laat. Zijn leven is niets waard en zijn dode lichaam ook niet. Er wordt niet eens moeite gedaan om een graf voor hem te graven en hem te begraven. Zijn einde is, zoals zijn leven was: leeg.

Van zulke kwellingen heeft 'een misgeboorte' geen last, en daarom is die beter af. Het doodgeboren kind wordt niet geconfronteerd met de onrust van een onvervuld bestaan. Hij heeft ook geen schuld tegenover God. Als een leven in de zonde is geleefd en in ongeloof is afgesloten, was het beter geweest nooit geleefd te hebben (vgl. Mark. 14:21).

Een misgeboorte is het eerst aan de beurt om te sterven (vers 4). Dat gebeurt al voordat die het leven heeft gezien (Ps. 58:9b). Alles blijft verborgen in de duisternis. Hoewel de misgeboorte het leven en het licht niet heeft gezien, is die beter af dan hij die het allemaal heeft gezien (vers 5). De misgeboorte heeft rust en heeft al de moeiten onder de zon niet meegemaakt, terwijl de levende altijd maar onrust heeft gehad. Job en Jeremia hebben gewenst zo te zijn, toen zij het leven helemaal niet meer zagen zitten (Job 3:1-19; Jer. 20:14-16).

De rijke en de arme die in ongeloof sterven, gaan beiden naar de plaats waar alle tijdelijke verschillen verdwenen

zijn. Het gaat hier om het dodenrijk. Ieder komt daar terecht, hoelang hij ook leeft. Al wordt iemand tweemaal zo oud als Methusalach (Gen. 5:27), dan heeft hij er bij zijn dood niets aan. Hij gaat na zijn lange, verzuurde leven naar het dodenrijk, de plaats waar ook de misgeboorte is die het leven niet heeft gezien.

Het Nieuwe Testament leert dat er verschil is tussen de plaats waar een misgeboorte heengaat en die waar de ongelovige na zijn dood heengaat. Een misgeboorte heeft geen zonde gedaan en is daarom op grond van het werk van Christus behouden. De ongelovige is in de plaats van de pijn, omdat hij heeft geweigerd zich te bekeren. Hij wordt geoordeeld naar zijn werken (Openb. 20:12-13). Wel is er verschil in de zwaarte van de straf die de ongelovigen na hun dood krijgen (Luk. 12:48).

We leren in het Nieuwe Testament ook dat er voor hen die in het geloof sterven, onderscheid in beloning is. Er wordt namelijk beloond naar de mate van trouw waarmee iemand in zijn leven de Heer heeft gediend (Matt. 25:14-30).

Pred. 6:7-9 | Eten vult de geestelijke leegte niet

Het allereerste en grote doel van al het zwoegen van de mens is dat zijn mond wat te eten krijgt, want alleen dan blijft hij in leven (vers 7). Steeds opnieuw moet de mens eten. Nooit bereikt hij het punt van definitieve verzadiging, zodat hij eens en voor altijd genoeg heeft gegeten. Hij krijgt steeds weer honger en daarom moet hij steeds weer eten. Daarvoor werkt hij. Dit geldt zowel voor de rijke industrieel en de minister-president als voor de arbeider.

Het is werken om te eten en eten om te kunnen werken: *'De honger van de arbeider werkt ten behoeve van hemzelf, want zijn mond dringt hem ertoe'* (Spr. 16:26). Zijn maag is meester over hem. Tegelijk is er een diepere honger, een geestelijke honger. De begeerte naar wat werkelijk voldoening geeft, wordt met het vullen van de maag niet vervuld. Dat is de diepere les van dit vers. Als een mens inziet dat gezond voedsel voor zijn ziel van groter belang is dan dat voor zijn lichaam, heeft hij de les geleerd. Om het met de woorden van de Heer Jezus te zeggen, is de les dat de mens *'niet van brood alleen zal ... leven, maar van alle woord dat door [de] mond van God uitgaat'* (Matt. 4:4).

In het vullen van de maag heeft de wijze niets vóór op de dwaas; er is daarin geen onderscheid tussen hen (vers 8). Ze hebben beiden dezelfde noodzaak om te eten en te drinken om in leven te blijven. Beiden ervaren ze ook de kortstondigheid van de behoeftebevrediging.

In het Nieuwe Testament leren we dat de relatie tussen de buik en het voedsel een tijdelijke is. God zal op zeker ogenblik zowel de buik als het voedsel tenietdoen (1 Kor. 6:13). Dat gebeurt zodra een mens sterft. In het hiernamaals is er geen noodzaak meer om te eten om in leven te blijven. Het maakt duidelijk dat voor wie het vullen van de buik het hoogste doel is, een zeer armzalige persoon is en dat het met zijn ziel rampzalig gesteld is.

Hetzelfde principe geldt voor de arme die de kunst verstaat om met voorzichtigheid door het leven heen te manoeuvreren. Hij kan wel weten hoe hij met *'de levenden'* moet omgaan, maar met al zijn vaardigheden waarmee hij iedereen te vriend kan houden, kan hij zijn buik niet vullen. De levenden kunnen de rijken zijn, of de voornamen, mensen die op de armen neerkijken. Als de arme behendig

met hen weet om te gaan, levert hem dat geen extra voordeel op ten aanzien van die rijke of voornamen mensen. Zij hebben net als hij dezelfde levensbehoeften.

Het rusteloos begeren van dingen die men niet bezit, veroorzaakt een kwelling, terwijl er zoveel te genieten is op het moment door wat de ogen zien (vers 9). Begeerte zweept op tot een rusteloos jagen naar iets wat nooit tot bezit wordt. Het eerste – wat de ogen zien – is beter dan het tweede – wat je begeert –, want het eerste heb je. Het genot van het goede van vandaag maakt tevreden en blij. Het leven zit vol kleine verrassingen, als we ze tenminste willen zien. Toch geeft ook dat geen uiteindelijke rust en vult het niet de diepste verlangens naar innerlijke voldoening.

Alleen het zien van Gods grote gave in Christus geeft de allergrootste vreugde en rust. Dat geldt ook voor het ernaar jagen Hem te leren kennen. Deze activiteiten zijn niet vluchtig en ook geen najagen van wind, maar ze bewijzen de werkelijkheid van een geloof dat in een levende verbinding met Christus staat.

Pred. 6:10-12 | De mens is slechts een mens

God kent het begin van ieder mens (Jes. 46:9-10), ook zijn naam en karakter (vers 10). Zijn naam, zijn identiteit, is hem door God gegeven (vgl. Jes. 40:26). Het geven van een naam aan iemand of iets betekent dat iemand het gezag heeft om dat te doen. Zo noemde God *'het licht dag en de duisternis noemde Hij nacht'* (Gen. 1:5). Een naam brengt de natuur van iets tot uitdrukking (Gen. 2:19).

Van de mens *'is bekend dat hij een mens is'*. De mens moet weten dat hij een zwak schepsel is (vgl. Ps. 9:21b) en niet de sterke God (Jes. 31:3). Hij moet weten dat het onbegonnen werk is om tegen God in het geding te treden of Hem ter verantwoording te roepen. Het is dwaasheid daaraan te beginnen, want hij moet het altijd *'tegen Hem Die sterker is dan hij'* afleggen (Job 23:13; 33:12). Het kan ook zijn dat met *'hem die sterker is dan hij'* de dood wordt bedoeld.

Hij kan niets veranderen aan wat God van hem heeft gemaakt, het karakter dat Hij hem heeft gegeven (Jer. 1:5). Dat te accepteren is het meest wezenlijke om te functioneren zoals God het heeft bedoeld. Dat geeft ook de volle zin aan het leven. Het heeft geen zin daarover met God te twisten, hoewel God het toelaat wanneer we dat doen, zoals bij Job, om ons daardoor nog rijkere lessen te leren.

De mens is echter niet geneigd te accepteren wat God van hem heeft gemaakt. Hij waagt het om vanwege het minste of geringste tegen God, de Almachtige, uit te varen en Hem Zijn recht op het bestuur van alle dingen te betwisten. Als een leeghoofd moppert hij op God en scheldt Hem uit; en dat terwijl hij de ellende, zijn aftakeling en zijn sterfelijkheid waarin hij zit, aan zichzelf, aan zijn eigen zonden, te wijten heeft. Al is een man een nog zo grote bekendheid, al is hij nog zo rijk, toch is het algemeen bekend dat hij slechts een mens is, gemaakt uit het stof, en daardoor zwak en broos.

Bericht voor de lezers van Rechtstreeks van ons mederedactielid Ger de Koning

Na een aantal onderzoeken en diverse scans vertelde de behandelend hematoloog ons op 29 juli dat bij mij sprake is van IV lymfoom, de ernstigste vorm van lymfeklierkanker. De behandeling zal bestaan uit chemo-immunotherapie (dagbehandeling) en vijf dagen elke dag 100 mg prednison. Na drie weken wordt dit elke drie weken nog vijf keer herhaald. De behandeling is 1 augustus begonnen.

Op 7 augustus ben ik opgenomen in het ziekenhuis vanwege uitdroging, gevolgd door trombose in mijn rechterarm. Op 20 augustus ben ik uit het ziekenhuis ontslagen. De tweede kuur staat gepland op 2 september, elf dagen later dan de bedoeling was, omdat ik nog te zwak ben.

We weten dat alles in de hand van de Heer is, dat is de hand van Hem Die alle dingen laat meewerken ten goede voor hen die Hem liefhebben. Het is 'de zachte en tegelijk sterke hand van onze God', zoals iemand ons schreef. Daarop willen Willy en ik blijven vertrouwen, ook als er

nog moeilijkere tijden komen. Op dit moment zien we niet tegen de verdere behandeling op. We zien op naar Hem Die er ook dan bij is.

We zijn benieuwd naar het verdere plan van de Heer met ons leven, zolang Hij ons nog op aarde laat, want we zien ook uit naar Zijn komst. Ons verlangen is dat deze beproeving door ons mag worden beleefd als een loutering van ons geloof dat veel kostbaarder is dan goud, en dat het blijkt te zijn tot lof en heerlijkheid en eer bij de openbaring van Jezus Christus (1 Petr. 1:6-7). Jullie gebed daarvoor en voor een mogelijke genezing (Fil. 4:6-7) stellen we zeer op prijs.

Voor belangstellenden staat een gedetailleerdere berichtgeving op mijn website: <https://www.kingcomments.com/nl/onderwerpen/verschillende-onderwerpen/info-voor-belangstellenden-over-mijn-ziekzijn/1>

In Hem verbonden,

Ger en Willy de Koning

Middelburg 21-08-2024

HET AFLEGGEN VAN HET OUDE EN HET AANDOEN VAN HET NIEUWE LEVEN

EFEZIËRS 4:17-5:2

Johan Schep

Als iemand de Heere Jezus belijdt als de Heer van zijn leven, dan vindt er een metamorfose plaats – zoals een rups die verandert in een vlinder. Die verandering is nog groter dan op het moment dat een gelovige sterft. Als een gelovige sterft, dan is hij al passend gemaakt voor de hemel; want wij zijn nu hemelburgers (Fil. 3:20). Het sterven is een relatief kleine stap vooruit, omdat de gelovige dan definitief bevrijd wordt van het oude bestaan in het vlees (1 Kor. 15:42-54). Een gelovige wordt door het sterven niet beter, want hij is qua positie reeds volmaakt in Christus (Kol. 2:10).

Het Nieuwe Testament toont dat de ware gelovigen een totaal nieuwe denkwijze, wil, hart, erfenis, relatie, kracht, kennis, wijsheid, begrip, liefde, rechtvaardigheid, verlangens en ook burgerrechten hebben. Samengevat in de woorden:

nieuw leven en nieuwe schepping. Het woord schepping betekent iets creëren uit het niets. Net zoals gebeurde bij onze eerste schepping (Gen. 1:1; Job 26:7).

Zoals Jozef altijd te maken had met twee dromen, zo is het ook met de waarheid van het kruis. De Heere Jezus stierf voor ons (Rom. 5:6), en wij zijn gestorven met Hem (Rom. 6:5). Ik ben met Christus gekruisigd en ik leef niet meer, maar Christus leeft in mij. En wat ik nu in het vlees leef, leef ik door het geloof in de Zoon van God, Die mij heeft liefgehad en Zichzelf voor mij overgegeven (Gal. 2:20).

Dit is het evangelie dat werkelijk vrij maakt en waar de Jood Paulus zich zo voor heeft ingespannen. Hoe heerlijk is het om de mensen over de ware vrijheid te vertellen. Door Christus' inwonende opstandingsleven is het echt mogelijk om niet meer in de zonde te leven (Rom. 8:11). Daarvoor moeten wij wel tot overgave komen!

Al het kwaad uit ons oude leven dat in het nieuwe leven wordt meegenomen, zal de duivel een bruggenhoofd geven. Paulus noemt zaken als liegen, boos worden, stelen, vuile taal, bitterheid en een gebrek aan vergevingsgezindheid. Door deze zonden laten wij de duivel toe in ons leven, ze doen ons veel kwaad en brengen ook schade toe aan de gemeente, en dat bedroeft de Heilige Geest. Als wij wandelen in de liefde, zal ons leven een levend offer zijn (Rom. 12:2; Fil.2:17). Met vreugde heb ik dit opgeschreven, omdat ik er zelf ook deel aan heb. Zegen van boven gewenst.

De oude mens wordt niet gereinigd, maar ik. Hoe dan?
Door bevrijd te worden van de oude mens.